

Wenche svarer på kritikken av Kaupang-planene:

- River meg ikke i håret

Kulturhistorisk museum er sterkt kritiske til planene for Kaupang. Wenche Hellum i Kaupangprosjektet er ikke overrasket og tar det hele med ro og tror på et formidlingssenter.

PER ALBRIGTSEN
per.albrigtsen@op.no

- I høringsuttalelsen står det at de anbefaler ikke ditt og de anbefaler ikke datt for Riksantikvaren. Men det er Riksantikvaren som vurderer og bestemmer til slutt. De kommer bare med anbefalinger, sier Kaupangprosjektets leder Wenche Hellum som har lest høringsuttalelsene nøye.

Kulturhistorisk Museum i Oslo, er faglig rådgiver for Riksantikvaren og sender sin høringsuttalelse dit, hvor den tas med i en total vurdering.

Blant annet er de kritiske til at mye av de områdene som skal opparbeides i forbindelse med et formidlingssenter, ikke er godt nok undersøkt av arkeologer, og at etableringen vil ødelegge området. I flere kostnadsoverslag gjør de rede for at

AKTIVITETER:
Kaupangprosjektets leder Wenche Hellum viser en gruppe unge hvordan man kan utfordre mykheten sin med en stokk.

FOTO: PER ALBRIGTSEN

noen kostnadsberegninger viser at det må foretas arkeologiske undersøkelser for minst 20 millioner kroner før arbeidet med å bygge det planlagte senteret kan starte.

- Jeg tror ikke alt blir slik kommunen har tenkt i sin plan, men en plan blir det, med noen endringer, slår Hellum fast.

Kaupangprosjektets leder synes ikke man skal bli noe overrasket over de innsigelsen som kom fra Kulturhistorisk museum.

- Det de påpeker er jo at det må noen utgravinger til. Det forventet vi. Og det koster selvfølgelig penger og det tar lengre

ROLIG: Wenche Hellum og Kaupangprosjektet tar innsigelsene med knusende ro.

FOTO: PER NYHUS/PER ALBRIGTSEN

tid. Når man skal gjøre ting på Kaupang må man gjøre det ordentlig, påpeker hun.

Det er ikke sikkert Riksantikvaren vil kreve alle disse utgravningene.

- Det er jo snakk om en utbygging i flere trinn her.

Hun undrer seg over at de som har laget planen er overrasket.

- Det kan hende man hadde kommet nærmere en gjensidig forståelse hvis man hadde tatt med seg universitetsfolkene underveis. Jeg river meg ikke i

håret av dette. Vi skal ha et formidlingssenter på Kaupang. Kan vi ikke gjøre det på denne måten, så må vi gjøre det på en annen måte. Der må planleggerne være åpne på at vi kanskje må løse ting på andre måter, avslutter hun.

Men han måtte dra gjennom Samria. Han kom derfor til en by i Samria som heter Sykar, i nærheten av det jordstykket som Jakob gav sin sønn Josef. Der var også Jakobs kilde. Jesus, som var sliten etter reisen, satt nå ved kilden, trett som han var. Det var omkring den sjettede time. En kvinne fra Samria kom for å dra opp vann. Jesus sa til henne: «Gi meg noe å drikke.» (Hans disipler hadde nemlig gått av sted til byen for å kjøpe matvarer.) Den samaritanske kvinnen sa da til ham: «Hvordan har det seg at du, til tross for at du er jøde, ber meg, som er en samaritanisk kvinne, om noe å drikke?» (Jøder har nemlig ikke noe samkvem med samaritaner.) Som svar sa Jesus til henne: «Hvis du hadde kjent Guds frie gave og visst hvem det er som sier til deg: 'Gi meg noe å drikke', ville du ha bedt ham, og han ville ha gitt deg levende vann.» Hun sa til ham: «Herre, du har ikke engang et spann til å dra opp vann med, og brønnen er dyp. Hvor har du da dette levende vann fra? Du er vel ikke større enn vår forfader Jakob, som gav oss brønnen, og som selv drakk av den sammen med sønnene sine og kveget sitt?» Som svar sa Jesus til henne: «Enhver som drikker av dette vannet, vil bli tørst igjen. Hver den som drikker av det vann som jeg vil gi ham, skal aldri noensinne bli tørst, men det vann som jeg vil gi ham, skal i ham bli en

kilde med vann som veller fram for å gi evig liv.» Kvinnen sa til ham: «Herre, gi meg dette vann, så jeg verken skal tørste eller må fortsette å komme hit ut for å dra opp vann.» Han sa til henne: «Gå av sted, rop på din mann og kom hit.» Som svar sa kvinnen: «Jeg har ingen mann.» Jesus sa til henne: «Du sa med rette: 'Jeg har ingen mann.' For du har hatt fem menn, og den du nå har, er ikke din mann. Det du har sagt, er sant.» Kvinnen sa til ham: «Herre, jeg skjønner at du er en profet. Våre forfedre tilbad på dette fjellet; men dere sier at i Jerusalem er det stedet hvor en bør tilbe.» Jesus sa til henne: «Tro meg, kvinne: Den time kommer da det verken er på dette fjellet eller i Jerusalem+ dere skal tilbe Faderen. Dere tilber det dere ikke kjenner; vi tilber det vi kjenner, for frelsen kommer fra jødene. Men den time kommer, og den er nå, da de sanne tilbedere skal tilbe Faderen med ånd og sannhet, ja, for Faderen ser etter slike som sine tilbedere. Gud er en Ånd, og de som tilber ham, må tilbe med* ånd og sannhet.» Kvinnen sa til ham: «Jeg vet at Messias kommer, han som kalles Kristus. Når han kommer, skal han åpent forkynne oss alt.» Jesus sa til henne: «Jeg som taler med deg, er han.»

JOH 4, 4-26

Skammen som ble borte

Til ettertanke

AUDUN HAGA
prest

DET SKJEDDE ved den 6 time, mens solen stod høyest på himmelen. De fleste hadde søkt ly i skyggene av trærne eller innendørs. Dette var ikke i en varm sommerdag i Norge, men en virkelig stekende dag i en liten landsby som heter Sykar 3 dagsreiser til fots nord av Jeru-

salem. Her tok en kvinne vannkrukken på hodet og begav seg mot landsbyens viktigste kilde, en dyp brønn som har gitt de lokale innbyggerne livgivende vann i 1.800 år allerede. De visste at det var deres stamfar Jakob som hadde bygget brønnen for så lenge siden. De var svært takknemlige til Jakob og Gud for at brønnen fortsatt gav dem vann. Kvinnen gikk ikke tidlig på dagen sammen med de andre kvinnene, mens det var kjølig. Hun gikk på den tiden av døgnet det er minst sannsynlig at hun vil treffe noen ved brønnen. Slik har alltid mennesker gjort det. Om de ikke orker å treffe noen, møte andres blikk. Om det er pga skam, sorg eller ensomhet sies ikke. Fortsatt velger mennesker å gå omveier eller å holde seg borte for at

skammen, sorgen eller ensomheten ikke skal bli større. Noen velger å ikke komme til kirker og gudshus av samme grunn.

MEN NÅ var det altså ved den 6 time på dagen og solen stekte. Nå våget kvinnen seg ut til landsbyens kilde. Hun var nemlig ikke blant dem som var inkludert i landsbyens pulserende kvinnefellesskap. Hun var alene, hun var utstøtt og hun skammet seg trolig over det livet hun levde. Alene var også den tørste vandringssmannen som satt ved brønnen den dagen. En sliten og støvete vandrersom satt ved brønnkanten uten mulighet til å få tak i det livgivende vannet. Det var så stekende varmt. Det var bare de to der.

UT FRA datidens skikk og bruk kunne ikke disse to snakke sammen. Hun var kvinne. Han var mann. Hun var samaritan. Han var jøde. Og der utspant det seg en samtale som er gåtefull, nydelig og til å bli glad av.

Å FÅ snakke med noen som du skjønner er interessert i deg, er godt. Å snakke med noen som du ikke behøver å gjøre deg til for, er også godt. Vi trenger alle å møte mennesker som tar oss på alvor som de vi er. Å kunne le sammen eller å kunne gråte sammen er ofte varemerke på en god samtale.

BIBELENS MANGE fortellinger om hvordan Jesus møter mennesker gjør inntrykk på meg. Han var nærværende, men ikke alltid lett å forstå. Som men-

neske var han en tørst vandrersom var avhengig av hvile og føde som oss andre. Som Guds sønn visste han alt og var selv som en kilde. Kvinnen som hadde vært skamfull var ikke lenger full av skam etter samtalen med Jesus selv om de snakket om hun skammet seg over. Hun løper frimodig inn i byen og roper til alle at de må komme å møte denne mannen.

HUN VAR verdt noe! Hun var sett! Hun var satt fri! Hun hadde drukket av en kilde som hun ville introdusere for andre. Som kirke er dette fortsatt vårt oppdrag. Velkommen til en kirke nær deg! Kilden med levende vann er enda ikke tom - mannen ved brønnen er ikke farlig - Han setter fri!